

Ændring, saa at Affattelsen bliver lettere tilgængelig for Menigmand, end Tilfældet er nu.

Godskesen: Allerede ved mange tidligere Lejligheder, nemlig hver Gang vi har haft en Huslejelov til Behandling i dette høje Ting, har jeg sagt, at Huslejelovene efter min og mit Partis Mening gaar paa tværs af de økonomiske Grundsætninger, der ellers bærer vort Samfund, at disse Love derfor ikke bør strækkes videre end nødvendigt, og at de ikke bør opretholdes i længere Tid end nødvendigt. Jeg staar fremdeles paa dette Standpunkt. Det er ganske vist min Mening, at man endnu ikke kan undvære Huslejeloven, men jeg tror, Forholdene har udviklet sig saaledes, at det er muligt at foretage Skridt i Retning af en Afvikling, og naar dette er muligt, maa det efter min Grundbetragtning ogsaa ske.

Det Lovforslag, som den højtærede Minister nu har fremsat for Rigsdagen, hviler paa den samme Tanke, nemlig at man vel ikke endnu helt kan undvære Huslejelovgivningen, men at man bør skride til en Afvikling, og jeg har derfor modtaget dette Lovforslag med Glæde. Imidlertid var der dog en Bestemmelse i Lovforslaget, som straks vakte stor Betænkelse hos mig. Det var Bestemmelsen i det oprindelige Lovforslags § 1 f., til Huslejelovens § 8 A., 3die Stykke, hvorved der indrømmedes Ejeren en fri Opsigelsesret overfor Lejeren. Jeg har nemlig altid ment og mener fremdeles, at fri Opsigelsesret og frie Overenskomster ikke kan forenes, saalænge man overhovedet vil have en Huslejelov, thi den frie Opsigelsesret vil kunne bruges som en Trusel til at fremkalde de frie Overenskomster, som saa ikke længere er frie. Nu vil man maaske sige: Ja, men den Opsigelsesret, som den højtærede Minister havde foreslaaet, var ikke fri. I en vis Forstand kan dette ogsaa være rigtigt, idet Ejeren var bundet, endogsaa i høj Grad bundet, overfor det offentlige og overfor senere Lejere; men overfor den Lejer, som sad i Lejligheden, var Opsigelsesretten fri efter den højtærede Ministers Forslag, og den vilde altsaa uanset de Indskrænkninger, der ellers var knyttet til Opsigelsen, kunne bruges som en Trusel.

Jeg har derfor med Glæde set, at det høje Folketing har ladet denne Bestemmelse i det oprindelige Forslag falde, men paa den anden Side billiger jeg ganske, at Folketinget har søgt at skærpe Bestemmelsen om Ejers Adgang til at fjerne positivt uheldige, daarlige Lejere, det vil sige Lejere,

som volder Uro, Forstyrrelse, Forargelse eller Ødelæggelse. Jeg tror, at det nødvendige Modstykke til, at man i øvrigt binder Ejeren, tvinger ham til at beholde de Lejere, han har, saa at han ikke vilkaarligt kan sætte dem ud, maa være, at han kan blive fri for positivt daarlige Lejere. De Bestemmelser, vi hidtil har haft, har ikke været fyldestgørende i den Henseende, og jeg glæder mig derfor over, at det høje Folketing har omredigeret dem, saa at de i Fremtiden formentlig vil gøre bedre Fyldest.

Ogsaa i øvrigt vil jeg kunne tiltræde den Formulering, som det andet høje Ting har givet Lovforslaget. Særlig tror jeg, det er fuldkommen rigtigt, at man nu har strøget Overnævne. De har været meget dyre, og deres Virksomhed har vistnok været noget af en Skuffelse. Jeg tror ogsaa, det er rigtigt, at man under de nuværende Forhold, da man dog kommer ind i en Afviklingsperiode, kan undgaa at give Vederlag til Nævnsmedlemmerne og derved spare meget store Udgifter. Jeg skulde tro, at man egentlig vel kunde gaa det Skridt videre ogsaa at gøre Formandshvervet ulønnet, thi det er sikkert rigtigt, som den ærede sidste Taler fremhævede, at Formandens Virksomhed ikke er særlig byrdefuld. Paa den ene Side har han ikke de udgaaende Forretninger, som de — jeg ved ikke, om jeg skal sige menige, men vil hellere sige sagkyndige — Medlemmer har, paa den anden Side bliver hele hans juridiske og administrative Arbejde lagt til Rette af en Sekretær, der i Almindelighed nu i en Række af Aar er trænet i denne Virksomhed og derfor kan foretage Tilrettelægningen saa godt, at alt bliver klart og overskueligt for Formanden, hvis Virksomhed derved i høj Grad lettes. Jeg tror i Henhold til det, jeg her har udtalt, at man i dette høje Ting maa kunne acceptere Lovforslaget i den Skikkelse, det andet høje Ting har givet det.

Jeg skal blot tillade mig en Slutningsbemærkning i Anledning af de Udtalelser, der i Gaar fremkom fra den højtærede Indenrigsminister angaaende de Forhandlinger om Boliglovgivningen og Boligforholdene, der har fundet Sted i Indenrigsministeriet i et privat Udvalg under Forsæde af den højtærede Indenrigsminister. Som den højtærede Indenrigsminister rigtigt fremhævede, er disse Forhandlinger at anse som private, saa at man ikke uden videre kan paabyrde Partierne Ansvar for, hvad der er sket og sagt under disse Forhandlinger, heller ikke for den Gænge, Forhandlingerne har faaet eller for, at de ikke har ført til